XI. évfolyam, 19. szám
1955. május 12.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

A bandungi értekezlet után

Gyarmatosító: Az ördög vigye el, egyre kényelmetlenebb lesz a helyzet.

Mit gondolsz, kivel találkoztam?

Ülök odahaza az íróasztal mellett. Békés este, a nyitott ablakon át csak a tavasz melege árad. Nem berreg teherautó a ház előtt és mellettünk a rádió tegnap óta nem szól, hála a szomszéd kisfiának. Egyszóval csönd van, nyugalom, bele lehet merülni a jegyzetelésbe. Szakmai továbbképző tanfolyamra járok, holnap összefoglaló, ha ma este nem ismerkedem meg az anyaggal, szakmailag továbbképzetlen maradok.

Egyszercsak megszólal a feleségem.

— Mit gondolsz, kivel találkoztam délután?

Egyelőre hallgatok. Most lehetséges, hogy nyomban megmondja, kivel találkozott, erre én azt mondom: „érdekes, hát még él?" — s azzal tovább jegyzetelek. De lehetséges az is — és ez a valószínűbb — hogy ez a mondat kísérleti léggömb és feleségem ezzel akarja kipuhatolni: abbahagyom-e a jegyzetelést.

— Mit gondolsz, kivel találkoztam? — hangzik újra.

Most már bizonyos, hogy támadásról van szó.

— Nem tudom! — mondom kurtán.

— Találd ki!

Ettől féltem. Most már nincs menekvés. Most már csak egyetlen stratégia lehetséges: gyorsan megtudni, hogy ki volt az az átkozott, akivel délben találkozott, aztán tovább jegyzetelni a szakma érdekében.

De előbb, még egy utolsó, egy erőtlen próbálkozás:

— Mondd meg gyorsan, drágám, hogy kivel találkoztál... Látod, dolgozom...

— Te mindig dolgozol. Veled sose lehet két szót beszélni... Más férj...

Belevetem magam a szóáradatba. Inkább a találgatás, mint az, hogy milyen más férj.

— A Gizi nénivel találkoztál! — vágom oda találomra.

— Nem.

Az élet nem rózsaliget. Nehéz pillanatokban mutatkozik meg az ember igazi jelleme. Nyugalmat erőltetek.

— Férfi volt, vagy nő?

— Nő!

Mély légzés.

— A Blaskóci Emmi!

Rámmered. Hangja fagyos, mint a pinguinek szigete.

— Szóval igaz, hogy neked tetszik az a csont? Hogy jutott eszedbe éppen ő? Múlt héten is, amikor náluk voltunk, egész este őt bámultad.

Édes jó istenem, miért kellett találkoznia valakivel?

— Egész este háttal ültem Emminek! — mondom gyorsan.

Gúnyosan mosolyog.

— De jól emlékszel arra az estére! Ha nem érdekelne Emmi, akkor nem emlékeznél ilyen jól arra, hogy hogyan ültél.

Nem szólok. Nem. Pedig kiáltozni kellene. Igenis, emlékszem, mindenre emlékszem, mert nagyszerű emlékezőtehetségem van. Emlékszem arra, hogy 1492-ben fedezte fel Columbus Amerikát, hogy 1526-ban volt a mohácsi vész, hogy... De most arról van szó, hogy ki volt az az elátkozott rém, akivel találkozott a feleségem.

És ontom magamból a női neveket. Az összes osztálytársnő, akit ismerek... az össz kolléganő... rokonok... Egyik sem. Jönnek a színésznők, énekesnők, kalauznők... Egyik sem. Odakint a keleti égbolton rózsaujjakkal kél fel a hajnal... és én még mindig ülök és ajkam női neveket mormol.

Végül megszán a feleségem és azt mondja:

— A Breitnernével találkoztam. Icával.

— Ki az a Breitnerné, Ica?

Rámnéz, összevonja a szemöldökét.

— Nem ismered?

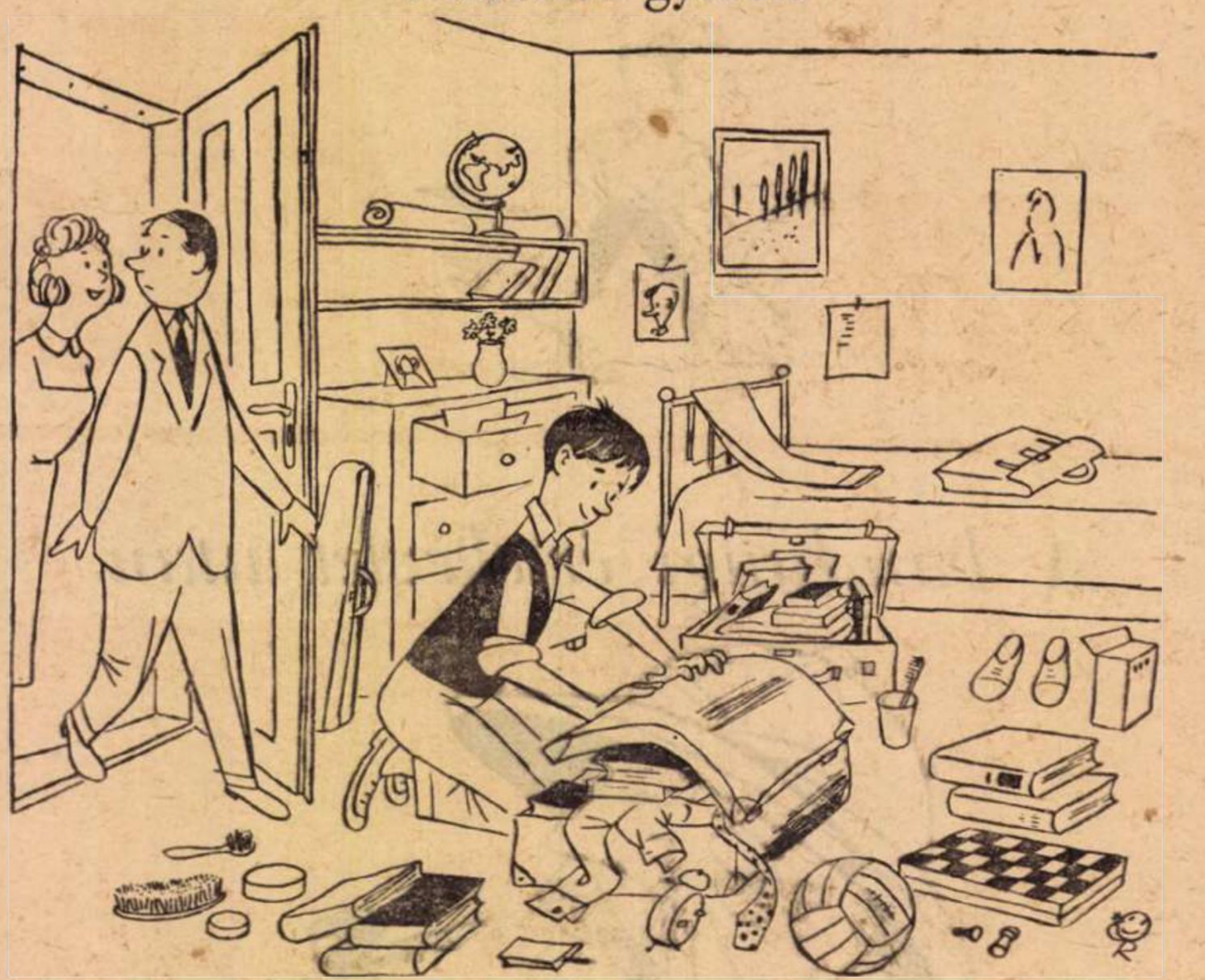
— Nem én.

— Akkor nem csodálom, hogy nem tudtad kitalálni.

Hát csoda, ha szakmailag továbbképzetlen maradok?

Vajda Albert

Előrelátó gyerek

— Miért csomagol ez a fiú á'landóan?

— Amióta megtudta, hogy kü'dött lesz a júniusi DISZ-kongresszuson, gyakorolja az utazási előkészületeket...

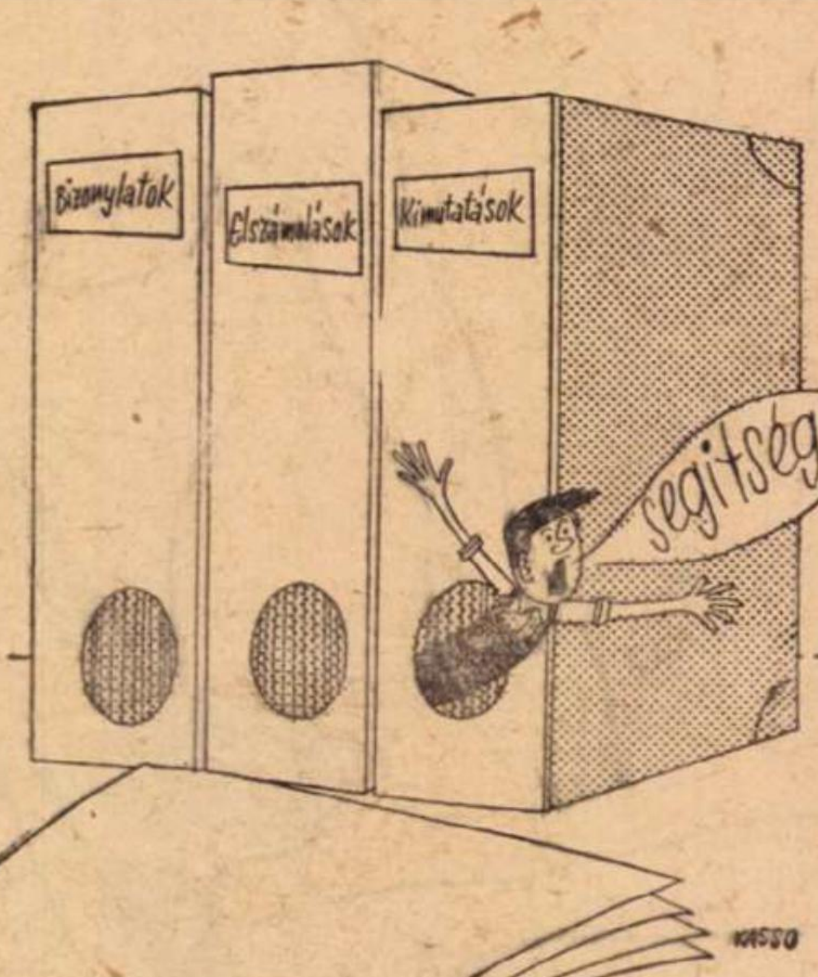
Ha a közösség vagyonával is így takarékoskodna...

— Mi az ördögöt rostálsz, amikor már kész a betonozás?

— A kavics közé esett egy forintosom.

A bürokrácia áldozata

A gratuláló

Az értekezletnek hát vége.
Volt felszólaló nem is egy.
A gratuláns, percet sem késve,
Az egyikhez már odamegy.

Karját kitárja, szeme fénylik,
És szól: „Nagy voltál, öregem!
Oly hatásos volt a beszéded!
Uralkodtál a tömegen!"

Aztán rohan a másodikhoz
És meghatottan így rebeg:
„A te beszéded volt a legszebb.
Olvadoztak az emberek!"

Lohol tovább a harmadikhoz:
„Lefőztél minden szónokot!
Esküszöm néked, a gyönyörtől
Rajtam borzongás futkosott!"

A negyediknek súgja: „Így még
Kossuth Lajos se szólt talán!
Add a papírt! Rámába téve
Hadd függjön irodám falán!"

Az ötödiknek fuvolázza:
„Rád a miniszter felfigyelt!
Én őt figyeltem, ahogy tapsolt.
Mindenki téged irigyelt!"

A hatodikat megcsókolja
S szól: „Tudom, hogy ez nem szokás,
De olyan extázisba hoztál!
Hevem nem hűti semmi más!"

A hetediket félrehívja:
„Nap voltál csillagok között!
A többi ócska frázist mondott.
Szavad: észt s szívet tükrözött!"

A nyolcadiknak így idézi
Petőfi híres szavait:
„Minek nevezzelek, barátom?
Babér csak neked nőtt ma itt!"

A kilencedikhez szerényen
Alázatosan lép oda:
„Ahogy te itt ma szónokoltál,
Az bűvölet volt és csoda!"

Ám a kilencediknek ajkán
Így hangzik most a felelet:
„Te tévedsz! Én nem szónokoltam,
Rosszul mondták be teneked.

Emlékezőtehetségednek
Ijesztő hiánya ez szinte,
Hisz én a büfében ültem kint,
Egész idő alatt. Mint te.

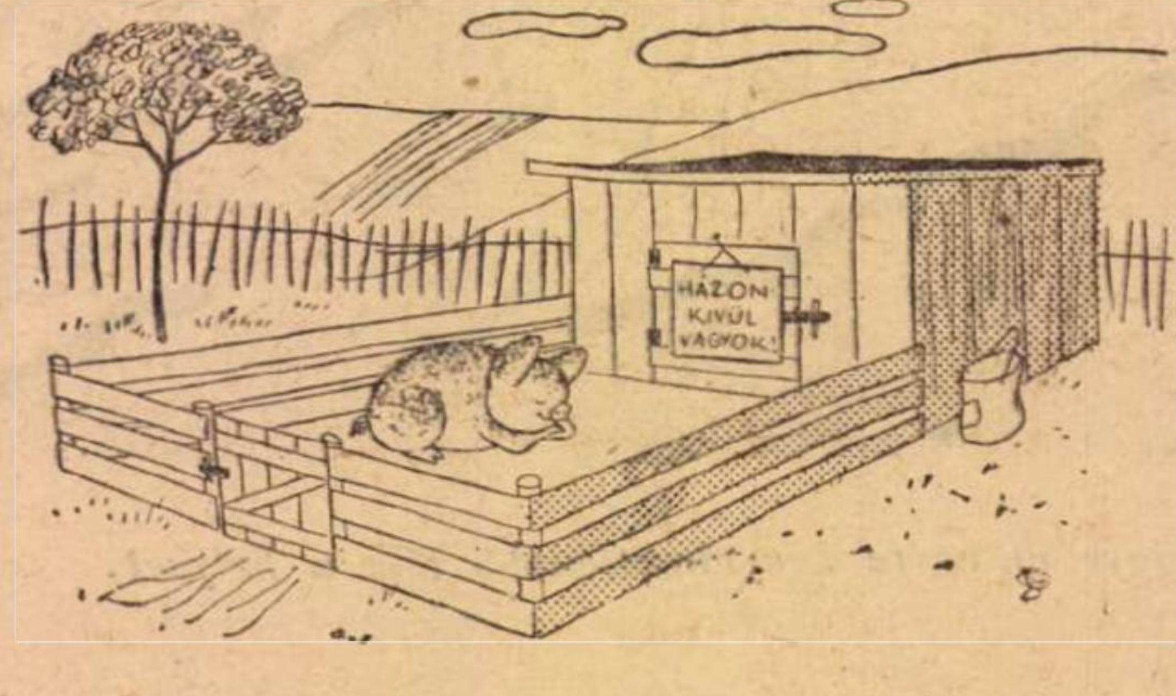
K. Tóth Lenke

Lógós Lali ilyen igazgatót szeretne

— Hétfő reggel van, szaki, hoztam egy kis korhelylevest...

Nyári szállásra költöztetik a disznókat

New-Yorkban

Dulles először elutasítóan válaszolt Csou En-laj nyilatkozatára, de a felháborodás visszakozásra kényszerítette.

Dulles: Jól van na, majd tárgyalok...

HÁLÓVENDÉG A VILLAMOSON

Az utcai villanylámpák behúnyták a szemüket, majd gyorsan újra kinyitották. Éjfél. A Marx térről kifordult 49-es utasai mintegy vezényszóra, az órájukra pillantottak. A piros-pozsgás fiatal kalauznő újra és újra ismételte:

— Jegyeket megváltani, vagy kezelésre átnyujtani . . .

Egy svájcisapkás, szvetteres fiatal férfi megváltja a „dupláť" aztán nekitámasztja a fejét az ülés kemény támlájának és csendesen elszunyókál. A jegyet a kezében tartja, a száját szemernyit nyitva felejti.

A Bank utcánál váratlan esemény zavarja meg a békésen döcögő villamos belsejét. A kalauznő az alvó utashoz lép és megkopogtatja a vállát, mint a detektív a régimódi bűnügyi filmeken:

— Hé! Ébredjen fel! Itt nem szabad aludni!

Egységes hangulat robban ki erre a felszólításra. Mindenki egyszerre beszél, mindenki az alvó utas pártját fogja.

— Miért nem szabad aludni a villamoson?! Megváltotta a jegyét, azt csinál, amit akar! Forint negyvenet kérnek egy átszállóért és még szunyókálni sem szabad?!

A kalauznő megszokta, hogy az utas ellenségesen viselkedik, nem veszíti el a nyugalmát és csupán ennyit mond:

— Szabályzat tiltja az alvást!

Egy bőrberikabátos, bozontosszemöldökű, középkorú férfiú leinti a tömeget:

— Majd én, utitársak!!

Aztán a kalauznőhöz fordul:

— Vonaton szabad aludni, hajón szabad aludni, repülőgépen szabad aludni! Pont ezen a vacak villamoson nem szabad?!

A „vacak" szócska szívendöfi a kalaúznőt:

— Ha ez a villamos magának vacak, akkor utazzon taxin! Aki aludni akar, menjen szállodába! A szabályzat tiltja az alvást.

Gyöngéden, majdnem elvi síkon rázogatja újra az alvó utast, de ez egyáltalán nem zavartatja magát. Horkol tovább.

Szónoki pózt vesz fel a szendergő utas védője és nagy lendülettel „beolvas" a kalauznőnek:

— Benne van a szabályzatban, hogy részegen nem szabad utazni, benne van a szabályzatban, hogy égő szivarral nem szabad utazni, benne van, hogy olajos ruhában nem szabad utazni, szájkosárral el nem látott ebbel nem szabad utazni, menetközben felugrálni, vagy leugrálni nem szabad, továbbá robbanékony anyaggal, teszem fel atombombával, utazni nem szaba ! De mutassa meg nekem azt a szabályzatot, amely megtiltja az utasnak a jótékony alvást, amely minden dolgozót megillet!?

Takarodót fúj a kalauznő.

— De horkolni nem szabad!

— Pont most akarja felébreszteni — méltatlankodik egy fiatal nő — amikor valami szépet álmodik.

A szendergő férfi kinyújtózkodik, aztán felrezzen és kinyitja a szemét. Körülnéz, megpillantja a Dunát.

— Hol vagyunk? — kérdezi riadtan.

Hárman is felelnek egyszerre:

— A Szabadság-hídon.

— A nemjóját neki! Nekem a Kálvin téren kellett volna átszállnom!

Ráripakodik a kalauznőre:

— Mondtam magának, hogy az 52-esre szállok át! Miért nem ébresztett fel?!

Diadalmasan néz körül a kalauznő és fontoskodva, tagoltan mondja ki, mint egy ítéletet:

— Mert az utas mindig okosabb akar lenni, mint a kalauz!

Stella Adorján

Bao Daj a cannesi kaszinóban

— Felháborító, hogy önt detronizálták!
— Nem baj, itt a kaszinóban továbbra is én vagyok a császár . . .

ATOMDIPLOMÁCIA

Egy volt gépállomási szerelő otthonában

— Jó szerszámaid vannak, Jani!
— Ja, komám, én nem a napot loptam a gépállomáson . . .

Külföldi Szemle

Léptessétek fel a királyokat!

A londoni „Daily Herald" jelentése szerint Faruk volt egyiptomi király súlyos pénzzavarral küzd, s máris táncosnőgondjai vannak. Egy angol színházi vállalkozó, Mr. Bernard Woolley felajánlotta őfelségének, hogy hajlandó vele az idei nyári idényre szerződést kötni. Az uralkodónak sem táncolnia, sem énekelnie nem kell, a színpad közepén ülne, pálmák, kígyóbűvölők, tűzevők, hastáncosnők és krokodilusok alkotnák a hátteret. Mindezért a felséges úr heti 20 fontot kapna és teljes ellátást. A szereplés nem foglalná le annyira, hogy ne tehetne szert mellékkeresetre. Faruk eddig még nem válaszolt az ajánlatra. Lehetséges hogy megsértődött: hogyan lehet egy királynak heti húsz fontot felajánlani? A vállalkozó el van készülve arra, hogy őfelsége legalább 25 fontot kér.

Ipari ujdonságok Franciaországban

A párizsi Sportpalotában kiállítást rendeztek azokból az új találmányokból, amelyek az emberi életet kényelmesebbé teszik. A legnagyobb számban újfajta hámozógépek bukkantak fel, s az egérfogók különféle megoldásai sem nélkülözték a bőséget. Zsebben hordozható telefonkagylóborító áll azok rendelkezésére, akik félnek a fertőző baktériumoktól. A legnagyobb sikere a felfújható gitárnak és az interurbán cipőhúzónak volt. A felfújható gumigitár különösen kirándulásra alkalmas, s habár a hangja nem túlzottan kellemes, kis helyen is elfér. Az interurbán (távolsági) cipőhúzónak hosszú nyele van, s nem kell lehajolni, ha az ember fel akarja vele húzni a cipőjét.

Amerikai megváltó

Billy Graham csinos, magas, szőke fiatalember, divatosan öltözködik, s amerikai ízű reklámmal hirdeti előadásait. A fiatalember híres amerikai hitszónok, s jelenleg Skóciában tart térítő hadjáratot. Az angol lapok a hitetlenség hangján emlékeznek meg erről a prédikátor-revűről, s megjegyzik, hogy ha a hódító Billy harcol is az ördöggel, elegáns ruházatán nem látszanak a dulakodás nyomai. J. B. Priestley ismert angol író a „New Statesman and Nation" című angol hetilapban elégikus hangon jegyezte meg: „Bele kell nyugodnunk abba, hogy újabban az üdvösséget is Amerikából kapjuk."

Csak a fejét ne!

Mahmud Mikavi kairói törvényszéki bíró helyt adott Zeinad Hasszanein Eddine asszony válókeresetének. A hölgyet a férje megpofozta. A bíró úgy érvelt, hogy noha a férj nyugodtan megverheti a feleségét egy ujjnyinál nem vastagabb bottal, az arcát nem bánthatja, mert „az arc a nő szépségét tükrözi".

A siker jele

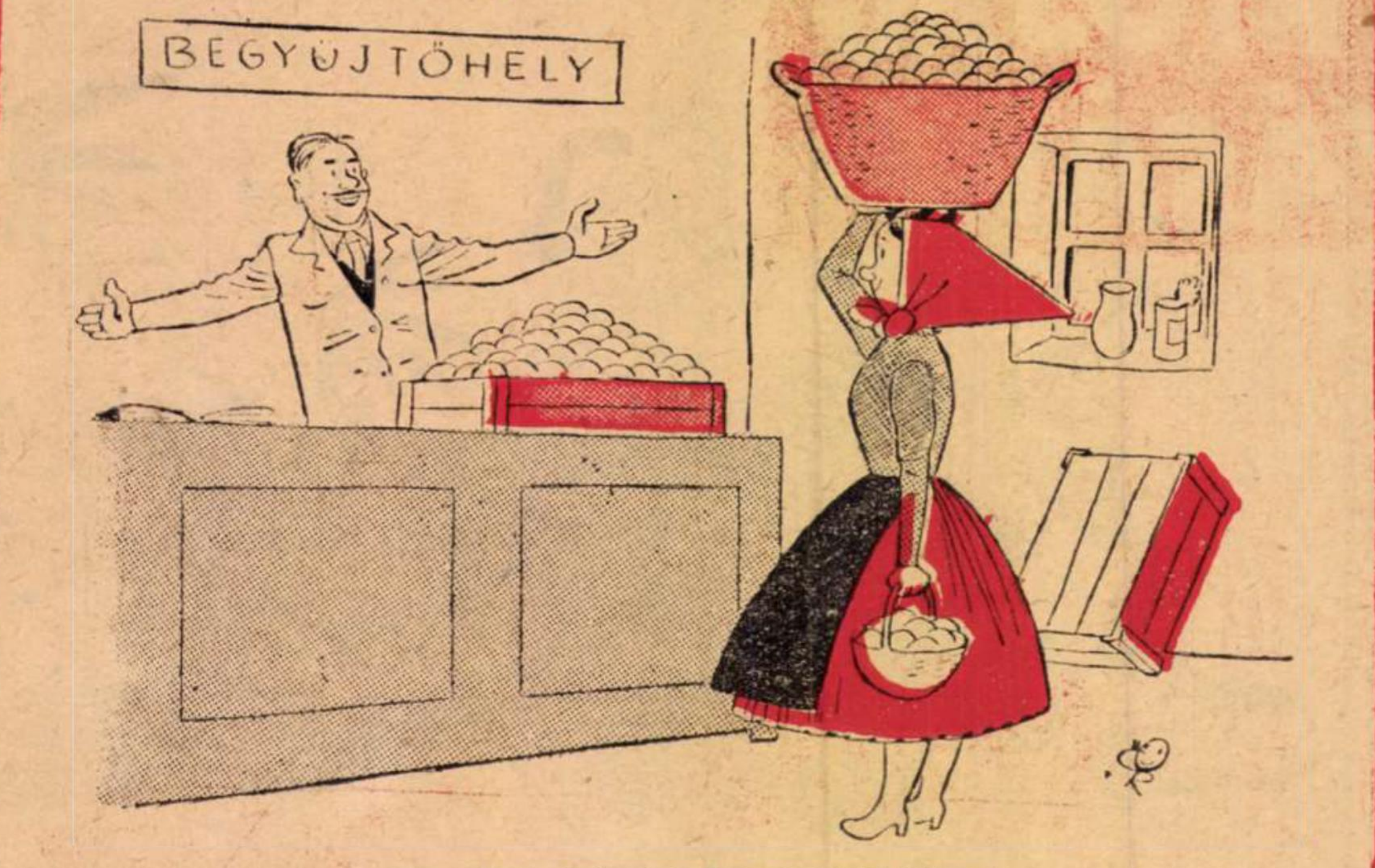
Amerikában a távolbalátó leadók számára a legnagyobb reklám az, hogy ha a műsor hatására valami szerencsétlenség történik. Csak a közeli hetekben történt, hogy egy kislány az egyik cowboy-darab hatására lasszósdit játszott és megfulladt. Egy kisfiú „Superman" hatására kiugrott az ablakon, hogy a földszintre repüljön. Szerencsére kisebb sérüléseken kívül nem történt komoly baja. Az angol rádió eddig nem dicsekedhetett hasonló sikerekkel egészen a legutóbbi időkig. Mrs Beryl Mirfin, londoni háziasszony az „1984" című televíziós darab izgalmai közepette öszeesett és meghalt. A darab különben igen népszerű az Angliában különféle címeken tartózkodó amerikaiak között, akik igen sok angol televíziós műsor ellen azt a jogos kifogást emelték, hogy nem elég gyilkos.

Kevesebbet olvasnak Amerikában

Fred M. Hechinger a „New York Herald Tribune" című lapban tanulságos cikket közölt arról, hogy egyre kevesebben olvasnak könyvet Amerikában. A lakosság 25 százaléka olvas el havonta egy könyvet. Ezek is főként az idősebbek közül valók, a fiatalok alig olvasnak. Igaz, hogy az elemi iskolák 91 százalékának nincs könyvtárszobája, sőt a főiskolák 22 százalékának sincs könyvtára. A legnagyobb vetélytárs a rádió, a távolbalátó. A helyzetre jellemző egy karikatúra, amelyen két gyerek áll. A háttérben távolbalátó-készülék a gyerekek előtt egy néhai könyvállvány, amelyen csak egy könyv van, másféle tárgyak között. Az egyik gyerek így magyaráz: „Az ott egy repeszdarab az első világháborúból, tőle jobbra darab a kínai falból. Az pedig ott egy könyv, ha nem tudnád. Apuka azt mesélte, hogy emlékszik rá, amikor emberek egész estéken keresztül olvastak ilyen dolgokat." A másik gyerek gyanakodva kérdi: „Nem akarsz beugratni?"

F. L.

Alighanem igaza van

— Isten hozta Juli néni! Ezer éve nem láttam...

A bosszu füstje

Józan ésszel azt hihettem volna, hogy a dohányzás ellen írt harcos és meggyőző cikkem hatására a dohányosok bűnbánóan cigarettahamut szórnak fejükre és szakítanak káros szenvedélyükkel. Meg kell mondanom, bármennyire is fájdalmas és meglepő: nem így történt. Sőt nem egy dohányos felebarátom szidalmakkal halmozott el, több közülük névtelen levélben, jelezve ezzel, hogy a dohányosokon esett sérelem kollektív és nem személyes természetű. Egy magát Purzicsán Péternek aláíró dohányos azt közölte velem például, hogy irigy és gonosz vagyok. Ezt már régóta sejtettem, de ilyen nyiltan még senkise vágta a szemembe. „Egy bagószagú ibolya" levelezőlapján ez a számonkérő mondat állt: „Már ezt is irigyli tőlem?" — csak azt nem írta meg, hogy még mit irigylek tőle. Volt, aki bejelentette, hogy írásom módfelett felháborította, s válaszul felajánlásban napi tíz cigarettával többet szív. Dohányzó barátaim és ismerőseim is figyelmeztettek, hogy szembekerültem az emberiség nagyobb felével, hiszen köztudomású, hogy a világon jóval többen dohányoznak, mint ahányan cikket írnak a nikotin ellen. Kifejtették, hogy álláspontom politikailag is kifogásolható, mert éle többek között Kossuth és az ötéves terv ellen irányul, s még szerencse, hogy a Csongor-szivar miatt legföljebb Vörösmartynál vágtam el magamat.

Mielőtt még az önkritika fehér zászlaját kitűzném, bevetem néhány tartalékérvemet. Hivatkozom arra a nemrég közzétett orvosi jelentésre, amely szerint a dohányzás átlagosan körülbelül öt évvel rövidíti meg az életet. Ami azt jelenti, hogy ha valaki rendes és füsttelen körülmények között száz évig élne, a dohányzás káros következményeképpen már 95 éves korában elragadja a kérlelhetetlen halál. Dohányosok, nem sajnáljátok ezt a szép öt esztendőt? Ha másra nem, legalább gondoljatok arra, hogy még öt esztendeig pöfékelhetnétek, ha okosan élnétek.

Ha valaki mindenáron ragaszkodik a nikotin kárhozatához, legalább pipázzék cigarettázás helyett. Az előbb említett orvosi tömegvizsgálat szerint ugyanis a pipázás nem rövidíti meg számottevő mértékben az életet, néhány hónapról lehet csak szó. Ennek az a magyarázata, hogy a pipázó nem szívja le a füstöt, csak gargalizál. Nyálkahártyáin keresztül viszont a nikotin még így is behatol a szervezetébe, okosabb tehát, ha a pipa szopókájára egy kis légszivattyút szerel, s ilyen módon a pipa önműködően elszívódik, anélkül, hogy száját érintene. Ha a készüléket egy másik szobába helyezzük, a füstnek még a szagát sem érezzük. Kár, hogy a legtöbb dohányos irtózik minden újítástól.

A magam részéről elmondtam mindent, amit akartam. Tüdőm és lelkiismeretem tiszta. Ha a dohányosok megfojtanak egy kanál füstben, ne hibáztassanak engem, midőn a lelkiismeretfurdalás őrületbe kergeti őket. Minden esetre arra kérem nem dohányzó harcostársaimat, hogy legyenek velem ezekben a nehéz órákban.

Feleki László

Szubjektív sorok EGY GYERMEKJÁTÉKRÓL

Gombfoci — ez a neve annak a játéknak, amit a kirakatban láttam. De ne hagyják magukat félrevezetni. Igazán nem gombfoci. Nem is gomb. Csiszolt, lelapított üvegfélgömb. Tárgy — olyan tárgy, amelyet talán még a gombnál is jobban lehet pöckölni. De nem gomb. Nem tudom, ki volt ennek az üvegtárgy-focinak a feltalálója. De az biztos, hogy sosem gombozott.

Aki csak egyszer is gombozott életében, az tudja, nem ott kezdődik a gombfoci, hogy elkezdik pöckölni a gombokat. Az igazi játék a gombok felkutatásával, megszerzésével, összeválogatásával kezdődik. A gombozó nemcsak játékos, hanem edző, csapatkapitány és szövetségi kapitány is egy személyben. Mert másféle gomb kell hátvédnek, másféle a fedezetsorba és megint másforma támadójátékra. S a csatársorban is különbség van a szélsők, az összekötők és a középcsatár között. (Az ideális összekötőt 30 évvel ezelőtt Ella néném hordta tavaszi kabátján. Ezért tiltottak el két hétre a vasárnap délutáni mozitól.)

Készen kapni az egészet? Persze, ennek is van jó oldala. Mindenesetre könnyebb. De kétlem, hogy az izgalom és az öröm csak hozzámérhető az igazi gombcsapathoz. Lehet, hogy szélsőséges a hasonlat, de olyannak érzem a dolgot, mintha az ugrókötelet szerkezet mozgatná, vagy a szájharmonika fújás helyett gombnyomásra működne. Az eredmény ugyanaz, csak éppen a játék öröme hiányzik.

Aztán mindennek a teteje a gombfocinak (a játékbolt gombfocijának!) minden darabját egy-egy válogatott labdarúgónk arcképe díszíti. Ne értsenek félre, ezúttal nem azt sérelmezem, hogy írók és művészek helyett megint csak sportembereket népszerűsítenek. Erről most nem szólok. Lehetséges, hogy Illyés Gyula, Benjámin László és Fischer Annie nem is hiányolják, hogy nem az ő képüket ragasztották az üvegtárgyak aljára. Másról van szó! Arról, hogy Puskássá, Bozsikká, Hidegkútivá nem lehet valakit csak úgy kinevezni. Még akkor sem, ha gomb az illető.

A gombcsapatokban is vannak Puskások, Bozsikok és Hidegkutik. De nem úgy lesznek azzá, hogy ráragasztják a képüket vagy ráírják a nevüket. A csapat gazdája — de legtöbbször még az ellenfelek is beleszólnak — sok-sok mérkőzés után emel egy-egy gombot ilyen magas rangra. Ki kell érdemelni a kitüntetést!

És ki hallott már olyat, hogy a kapusnak és a csatárnak egyforma a játékstílusa. Hiszen ezek az álgombok mind egyformák, csak a kép más rajtuk.

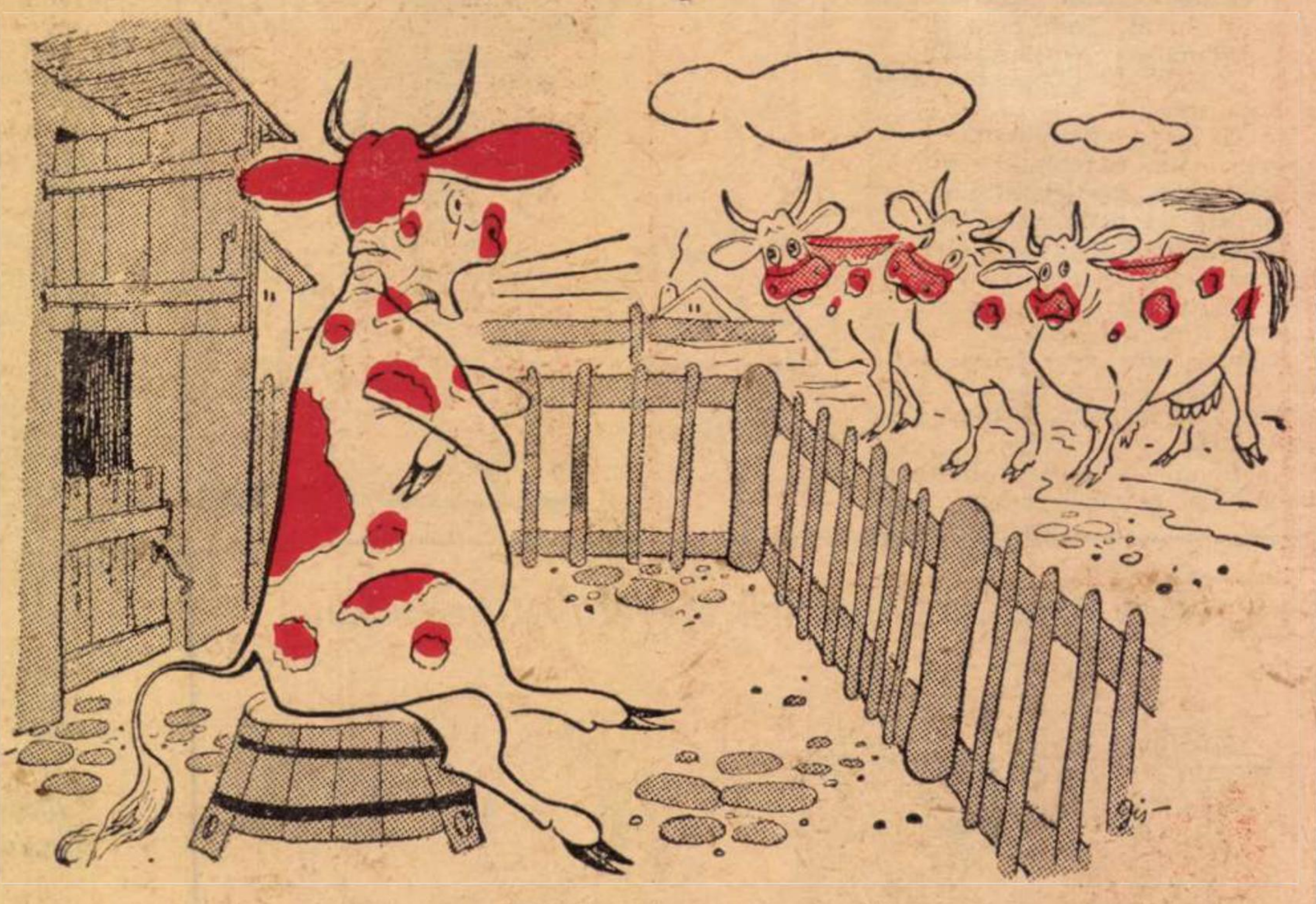
Nagyon szeretem a játékokat. Ezt nem veszem meg.

Hajdu Ferenc

Trombitaszóló

Rosszak a tapasztalatai

Rendbe hozták már a legelőt? Mert én potyára nem fárasztom magamat...

István gazda a Helyiipari Vásáron

— Mit láttál a vásáron?
— Nehéz azt így elmondani...

A HIÚSÁG VÁSÁRA

A művész és a modellje

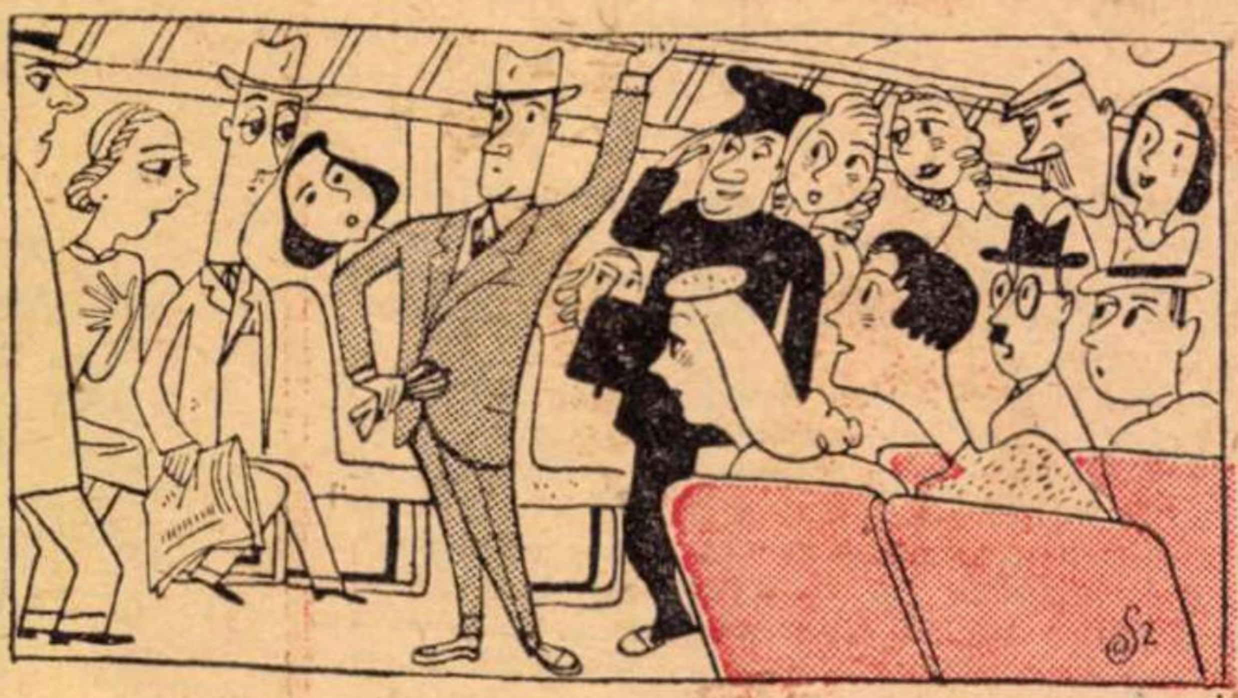
— Érdekes, a többieké milyen jól sikerült! Hiába, engem nehéz lerajzolni!

A babakocsinál

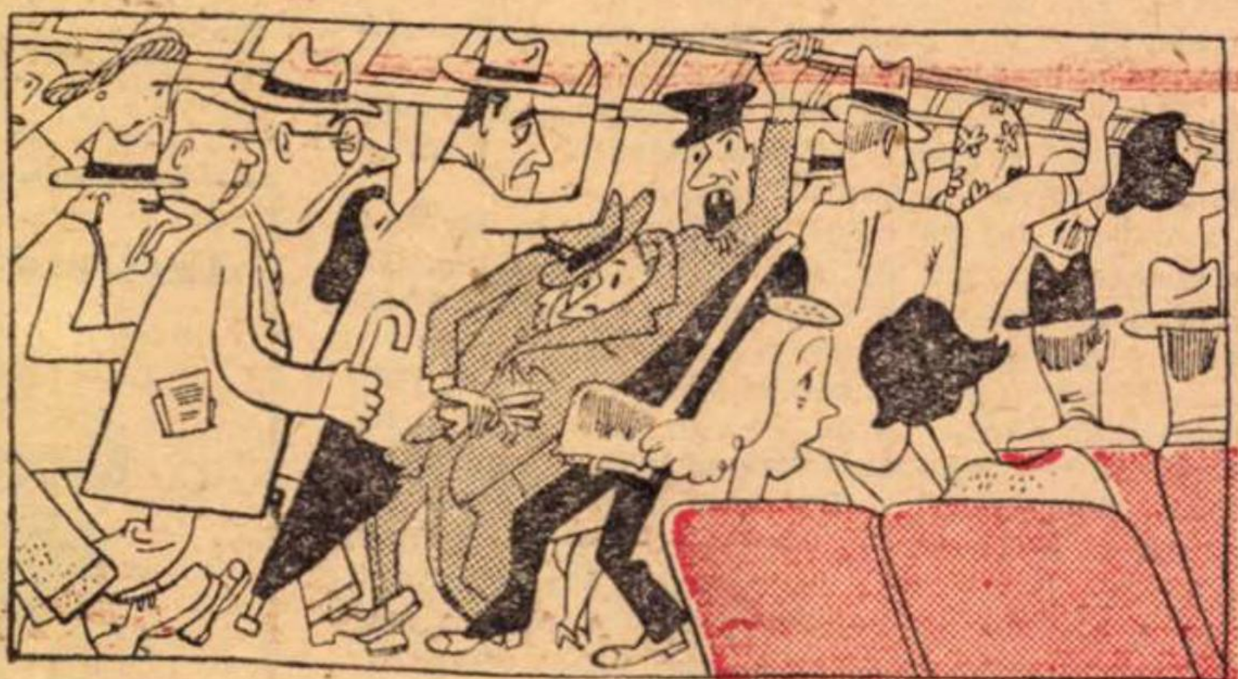

— De édes! Kislány?
— Nincs magának szeme? Nem látja hogy fiú?

Az új ruha

Vágyálom

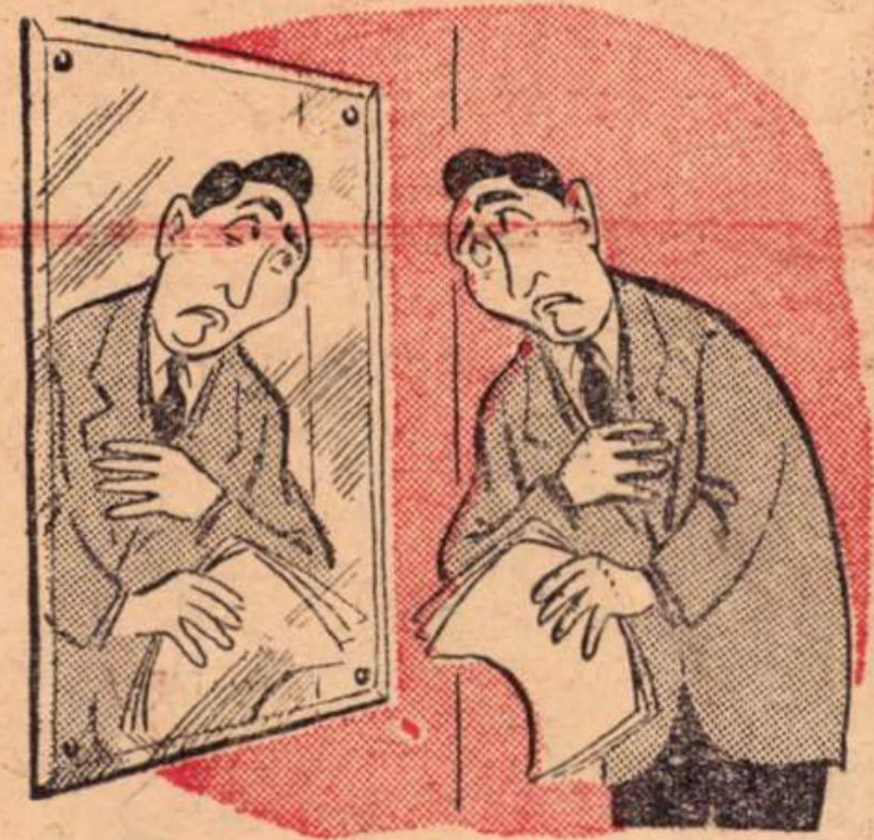
Valóság

A ligetben

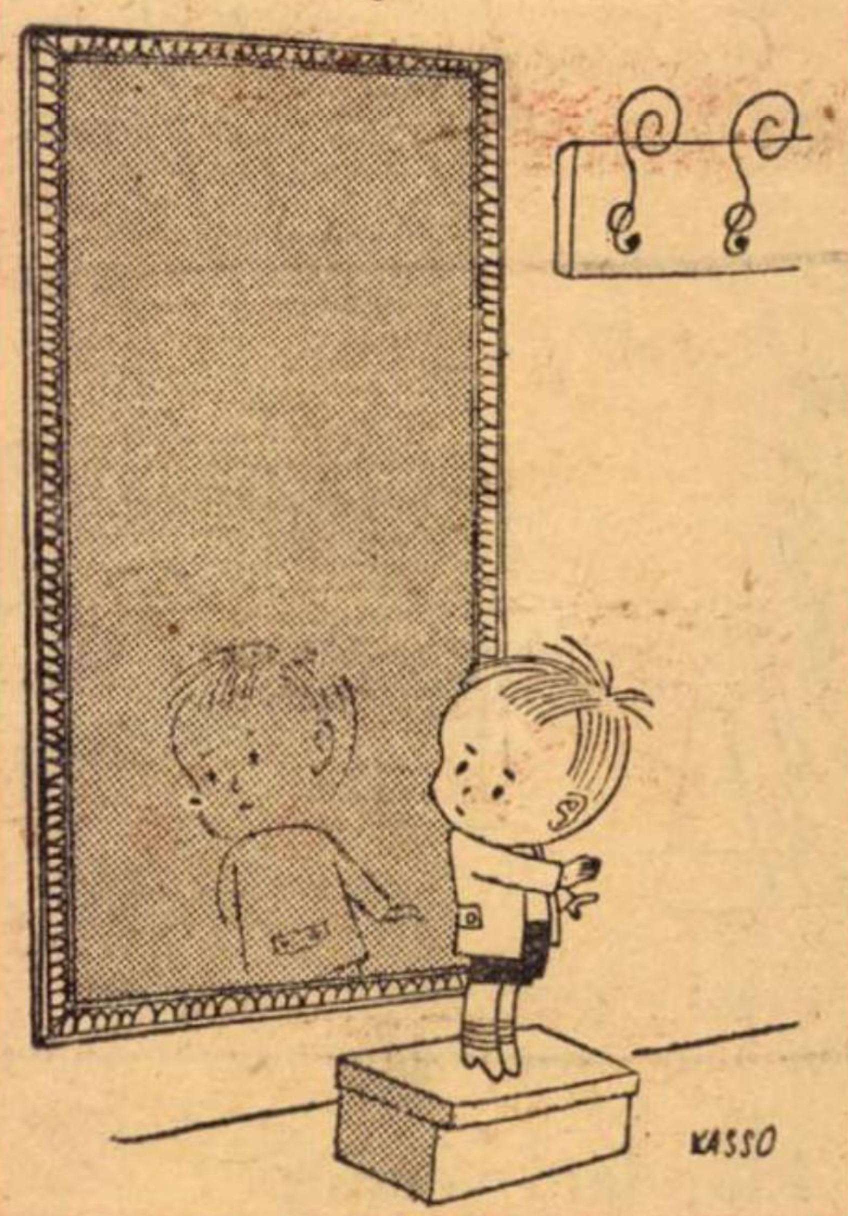
— Nem egymásnak rendelt minket a sors, Mancika. Maga nem képes fölnézni rám . . .

Főpróba

— Elvtársak, a hibát elismerem és őszinte önkritikát gyakorolok . . .

Elegáns!

Kovács gazdánál

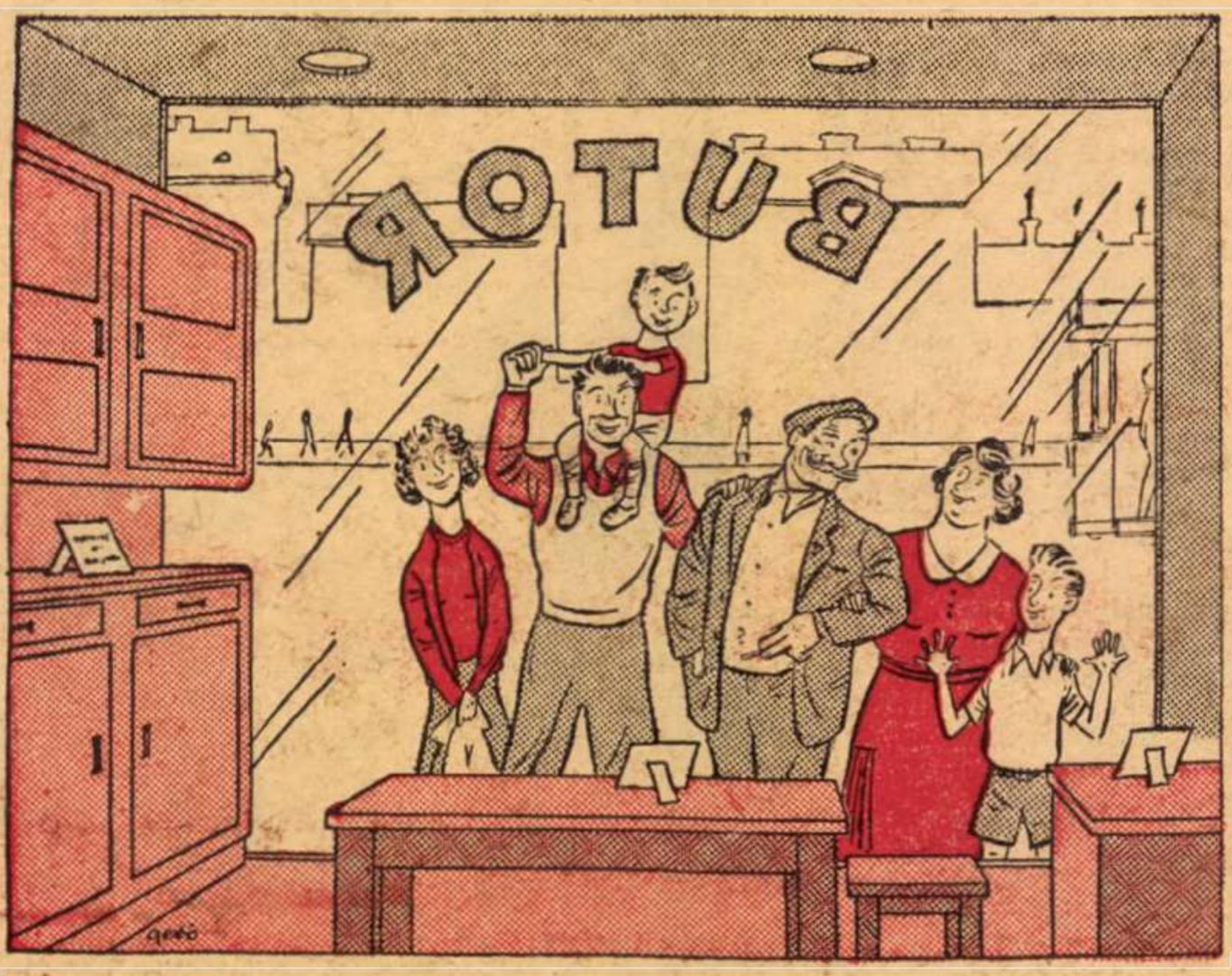
— Mondja szomszéd, hát nem gyönyörű?

Ő csak tudja

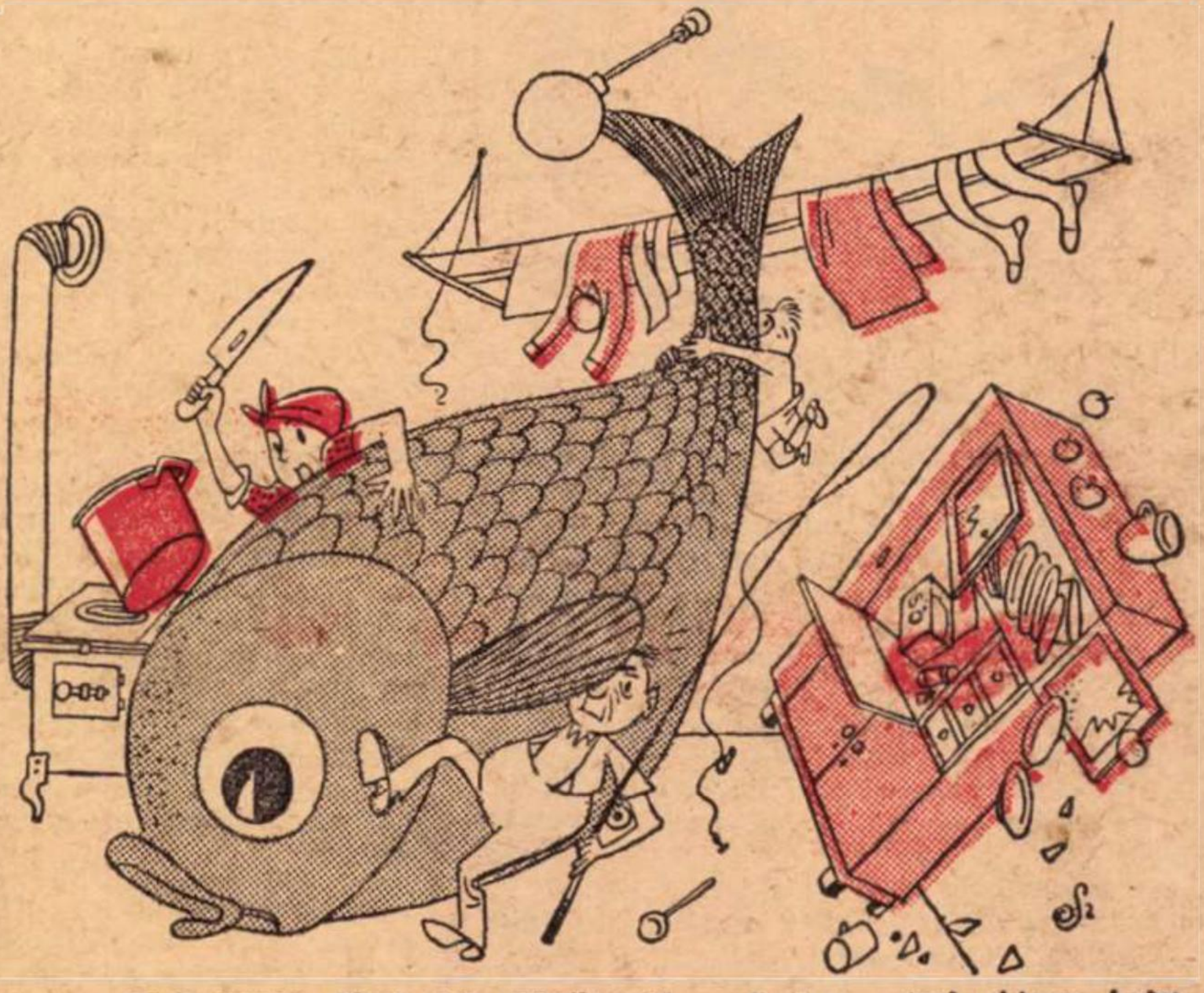
— Ki mondaná rólam, hogy már hetven éves vagyok?!

Egy bútorüzlet kirakata előtt

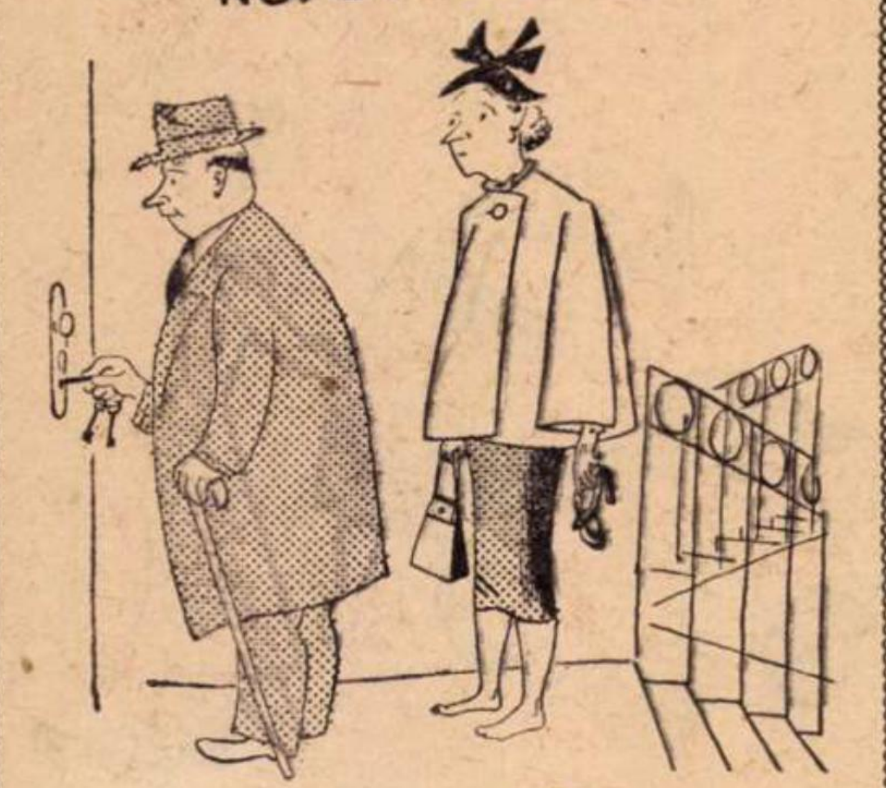
— Ezt megnézhetitek, ezt én fényeztem!

Csoda horgászéknál

Háziasszony: Most mit csináljunk? . . Kellett neked ekkora halat hazudni? . . .

NŐI DOLGOK XXII.

— Végre itthon!...

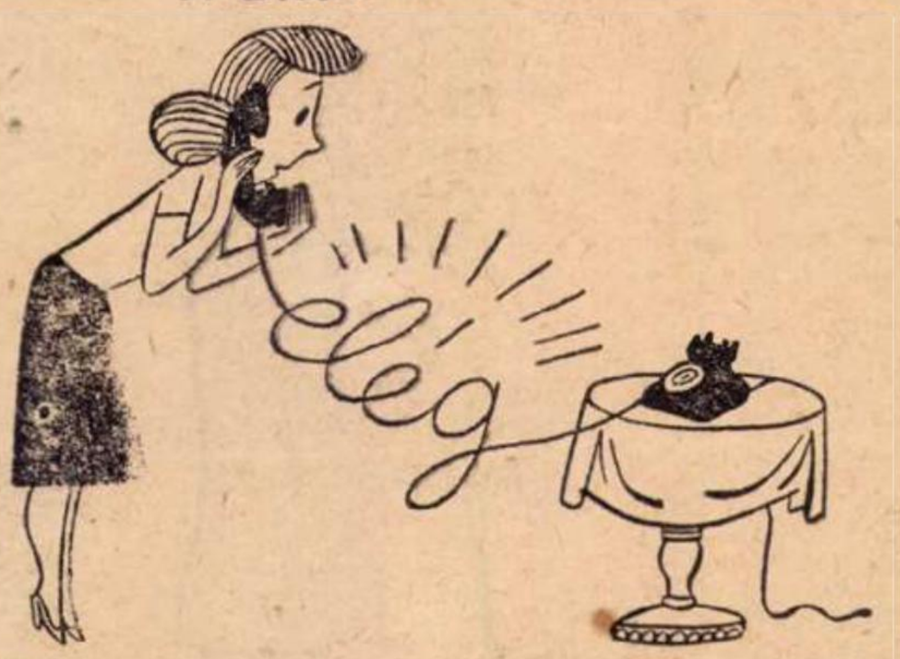
(Vasvári Anna rajza)

Nem végbúcsú

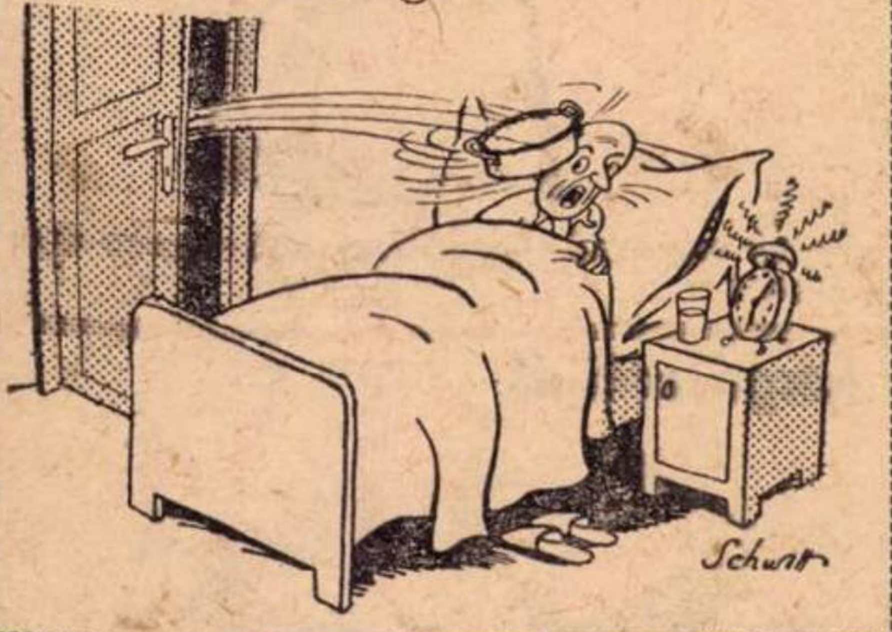

— Odafent találkozunk!

A DRÓT KÖZBESZÓL

Mesterséges keltetés

A humor könyvéből

CSORTOS Gyula már neves művész volt, de még vékonyan csörgedezett feléje a pénzmag, amikor fölkeresett egy frakkölcsönzőt.

— Egy frakkra volna sürgősen szükségem, de most nincs pénzem.

— Nincs semmi baj, kedves művész úr. Ha megengedi, teszek magának egy ajánlatot. Nem kell fizetnie egy krajcárt sem, ha beleegyezik, hogy pertuban legyünk.

— Ne haragudjon, de ezen még gondolkoznom kell.

— Rendben van, tessék meggondolni.

Csortos másnap újra beállított hozzá, mert útja különben is naponta az üzlet előtt vitt el.

— Hát tudja mit, uram... nem megyek bele a dologba. Egy másik frak[illegible] [illegible]nyosabban állapodtam meg. Vele leszek pertu.

A kereskedő egészen elhült a csodálkozástól:

— Hol itt a jobb ajánlat?

Csortos finoman elmosolyodott:

— Nézze kérem, magával minden nap találkozom, de ővele évente legfeljebb kétszer.

A balettiskola, a lúdtalp és egy látomás

Akadnak betegek, akik — tegyük hozzá: joggal — egyik, vagy másik orvos munkáját kifogásolják: „felületes volt a vizsgálat", vagy: „csak nagysokára érkezett meg" stb. stb.

Ez egyszer nézzük meg az érem másik oldalát. Egy orvos-társaságban hallottam a minap néhány esetet az érem „másik oldaláról".

1.

Egy éjszaka, úgy két óra tájban izgatott hang kereste telefonon dr. K. J. körzeti inspekciós orvost. Területének egyik legtávolabbi részébe hívták, s az aggodalmaskodó hang a következőket közölte vele:

— De nagyon kérem azonnal jöjjön. Sürgős!

Dr. K. J. pillanatok alatt kapta magára a kabátját, sálját már a lépcsőházban kötötte meg, odalent aggódva kémlelte a sínpárt — villamosnak azonban nyoma sem volt. Korát meghazudtoló fürgeséggel, szinte futólépésben indult el a megadott címre. Mintegy negyedórás futás után szerencsésen odaért. Még keményen megbírálta a házfelügyelőt (aki szerinte sokára nyitott kaput), csendesen szitkozódott, hogy a lift éppen nem működik, s így persze gyalogszerrel kellett felsietnie a harmadik emeletre.

— Jaj, de jó, hogy már itt van kedves doktor úr. Tessék gyorsan beljebb fáradni — fogadta kitörő örömmel a ház asszonya.

Odabent egy szőkefürtű kislány ült az ágyában, s keservesen sírt. Az apa hellyel kínálta az orvost, s az asszony a kislányra mutatott, aki közben abbahagyta a sírást és izgatottan figyelt.

— Hát kérem, ő a beteg. Azaz, csak volt. Hálisten már három napja jól van, kiheverte az influenzát, ma már iskolában is volt... egyébként tiszta ötös tanuló... De most nagy vitában vagyunk a férjemmel... Tetszik tudni, holnap, azaz ma, hiszen már hajnali két óra is elmúlt, lesz a kislányunk balettvizsgája. A férjem szerint ezen még semmiesetre sem vehet részt, nekem viszont az a véleményem, hogy igenis részt vehet. Hát ebben kérjük a szives tanácsát...

2.

— Nekem is volt hasonló esetem, éppen néhány nappal ezelőtt — szólalt meg R. J. doktor. Az én történetem is éjszaka játszódott le.

— Kibírhatatlan lábfájása van a feleségemnek doktor úr, de azonnal tessék jönni! — hallottam egy kétségbeesett férj hangját a telefonban.

Néhány perccel később személyesen is megismerkedtem vele, ő nyitott ajtót, amikor megérkeztem és sietve bevezetett a feleségéhez, aki nyöszörgött és éktelen fájdalmakról panaszkodott. A férj kétségbeesve figyelt. Vagy negyedóra alatt (ennyi ideig vizsgáltam a nagy-beteget) az én kétségbeesésem már-már vetélkedett a férjével. Ugyanis nem találtam meg a lábfájás okát. Ebben a pillanatban szörnyű sejtelmeim támadtak:

— Mióta vannak hasonló panaszai? — kérdeztem az asszonyt.

— Ó, kérem, úgy körülbelül 15 esztendeje. Nem csekélység, 15 éve ilyen fájdalmak között élni.

— Tessék csak felállni egy pillanatra — szóltam megkönnyebbülve, s a gyanúm máris beigazolódott: a „nagybetegnek" lúdtalpa volt. S ezt nekem késön éjjel kellett megállapitanom.

3.

— Hajnal felé történt — kezdte elbeszélését Sz. K. doktor — három beteghez is hívtak egyszerre. Én pillanatok alatt határoztam és először oda igyekeztem, ahol két kisgyermek súlyos betegségéről is szólt a jelentés. Ugyanis néhány perccel ezelőtt hívott fel egy hang, amelynek tulajdonosa bemutatkozott, bemondta pontos lakcímét, s arra kért, hogy késedelem nélkül menjek ki a lakásukba, mert a két kisfia a jelek szerint súlyos beteg.

Csak hosszas csengetésre nyitott ajtót egy asszony, nyilvánvalóan a telefonáló apa felesége, a két „súlyos beteg" kisfiú édesanyja. Beléptem az előszobába. A nyitva hagyott szoba ajtón át, láttam, hogy odabent két kisfiú javában édesen alszik. Az asszony nagyon elcsodálkozott:

— Hogy a két kisfiam beteg? A férjem mondta? De hiszen ő nincs is itthon, egy órával ezelőtt ment ki a vasúthoz, elutazott üzleti ügyben három napra... A gyerekek pedig makkegészségesek, tessék csak megnézni őket.

Csak később derült ki a titok. A férj valóban kiment a vasútállomásra, de míg a beszállásra várakozott: megjelent előtte egy „látomás": odahaza súlyos betegen fekszenek a gyerekek... Hogy önmagát megnyugtassa, hogy tökéletes lelki egyensúly birtokában kelhessen útra: „minden esetre" kihívta a gyerekekhez az inspekciós orvost.

Hát ilyen okok is „közrejátszanak" abban, hogy az orvos gyakran éppen ott késik, ahol valóban nagy szükség volna rá.

György István

Tavasz az állatkertben

Virágkedvelők

Divatos fésülködés

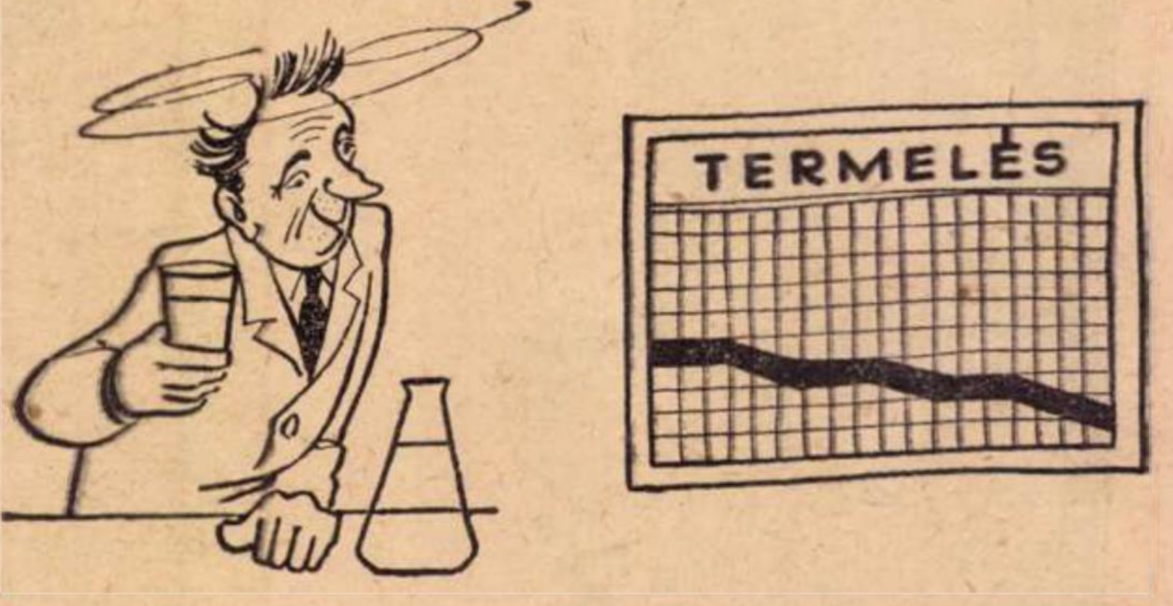
Kényelmes fészek

(Fedorov rajza az „Ogonyok"-ból)

Egyszerű következtetések, rajzban elbeszélve

Üresen járatott gép = üres boríték.

Magas hangulat = alacsony termelési eredmény.

Előrelátó vendég

— Minek az a lasszó?

— Ideges vagyok. Nem szeretek sokáig várni a fizetőre.

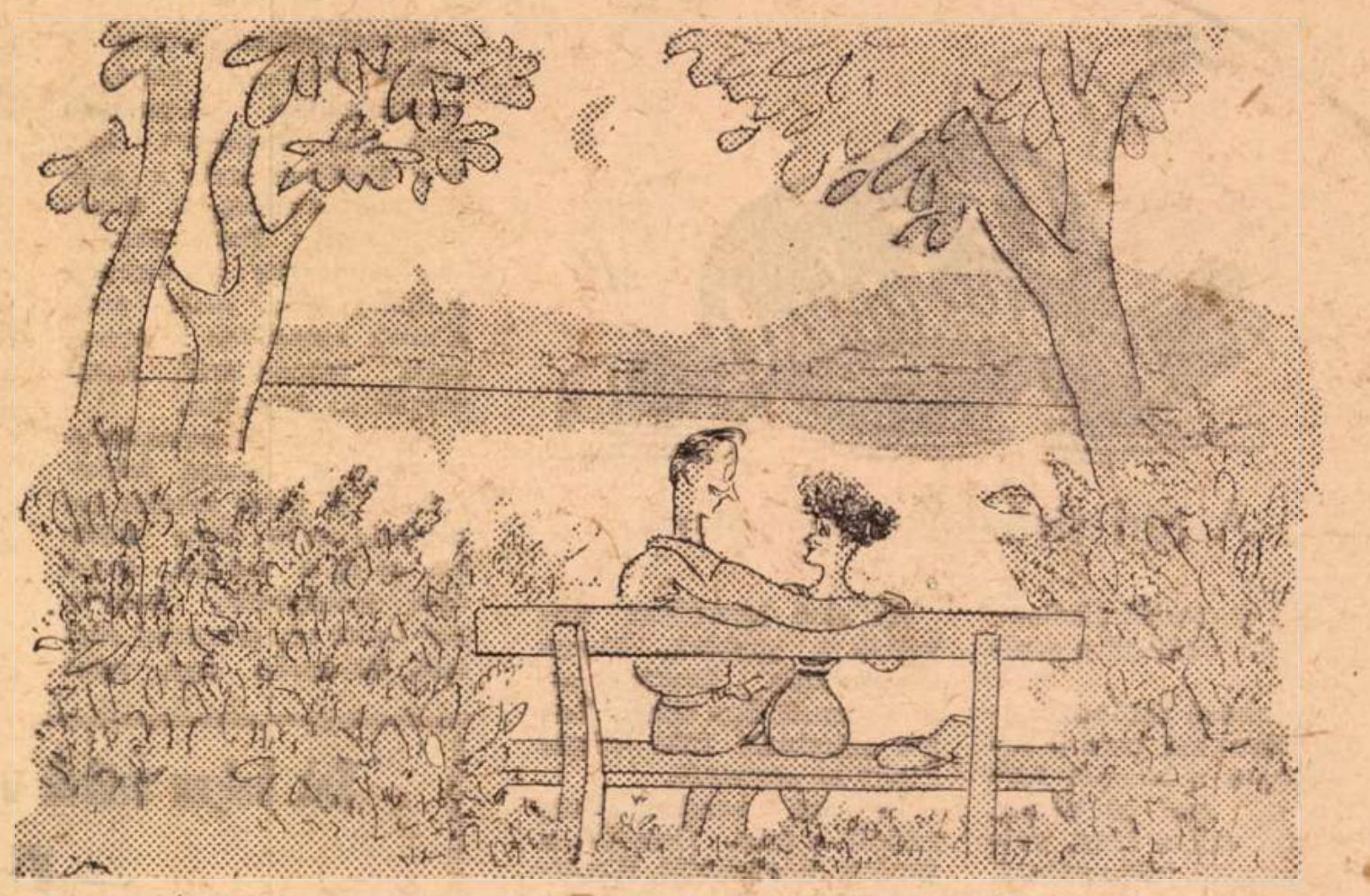
(A varsói Szpilkiből.)

Kulturfront

A szerzőijesztő

Korszerű szabódás

— Mancika, nézze..: május van, orgonaillat, ragyog a hold és én meghalok magáért...

— Ugyan, Pali, ne legyen már olyan sematikus...

EINSTEIN ÉS AMERIKA

Nemrégiben halt meg Einstein Albert, a világhírű tudós, az emberi haladás egyik kimagasló egyénisége. Alább két kis történetet közlünk Einstein életéből.

Einstein mesélte egyszer, hogy kedvenc kis Fordján elindult valahová New Yorkból és kikötött valami kis faluban, New Brunswickban, ott bement egy „lunch room"-ba és ebédelni akart. Kérte az étlapot és az öreg, hajlotthátú pincér alázatosan állt mellette, rendelésre várva.

Amikor Einstein megkapta az étlapot, zavartan keresgélni kezdett a zsebeiben, aztán a pincérhez fordult:

— Sajnos, otthon felejtettem a szemüvegemet és nem tudom elolvasni az étlapot. Legyen olyan kedves öregem, olvassa fel.

Az öreg pincér elnézőn mosolygott. Hátbavágta Einsteint és cinkos nevetéssel mondta:

— Nem baj öregem, nem szégyen az, én sem tudok olvasni, elmondom az egész étlapot, fejből!

Albert Einsteinnek, hosszú, sűrű haja volt. Amikor megérkezett Amerikába, felkereste őt egy hajnövesztőszer-gyár ügynöke:

— *Uram! Ön híres ember, valami relatív dolog miatt, ami minket, mint hajnövesztőket nem érdekel. De önről állandóan írnak az újságok, fényképét is látni lehet a magazinokban, tehát a következő ajánlatot teszem önnek. Mi fizetünk tízezer dollárt, ha megengedi, hogy a fejét, illetve a haját felhasználjuk, egyébként kitűnő hajnövesztő szerünk reklámozására. Lesz egy fénykép, amely önt teljesen kopaszon ábrázolja, ez lesz a használat előtt és lesz egy másik, a mostani hajával, használat után.*

Einstein mulatott az ügynökön és így szólt:

— *Nagyon megtisztelő az ajánlata, de be kell vallanom, hogy a hajamra egyáltalában nem vagyok büszke. Haja mindenkinek lehet. Nem ambicionálom azt, hogy az utókor úgy ismerjen, mint Albert Einsteint, akinek a legsűrűbb haja volt Amerikában.*

Az ügynök megvetően legyintett:

— *Uram! Ön kaphatna tízezer dollárt, semmiért. Ezt az ajánlatot ön elutasította. Megjósolhatom, hogy ezzel az üzleti szellemmel ön ebben az országban nem fog boldogulni. Egy rövid ideig még relatív lehet, vagy micsoda, de jó üzletember nem lesz önből soha!*

Einstein elmosolyodott:

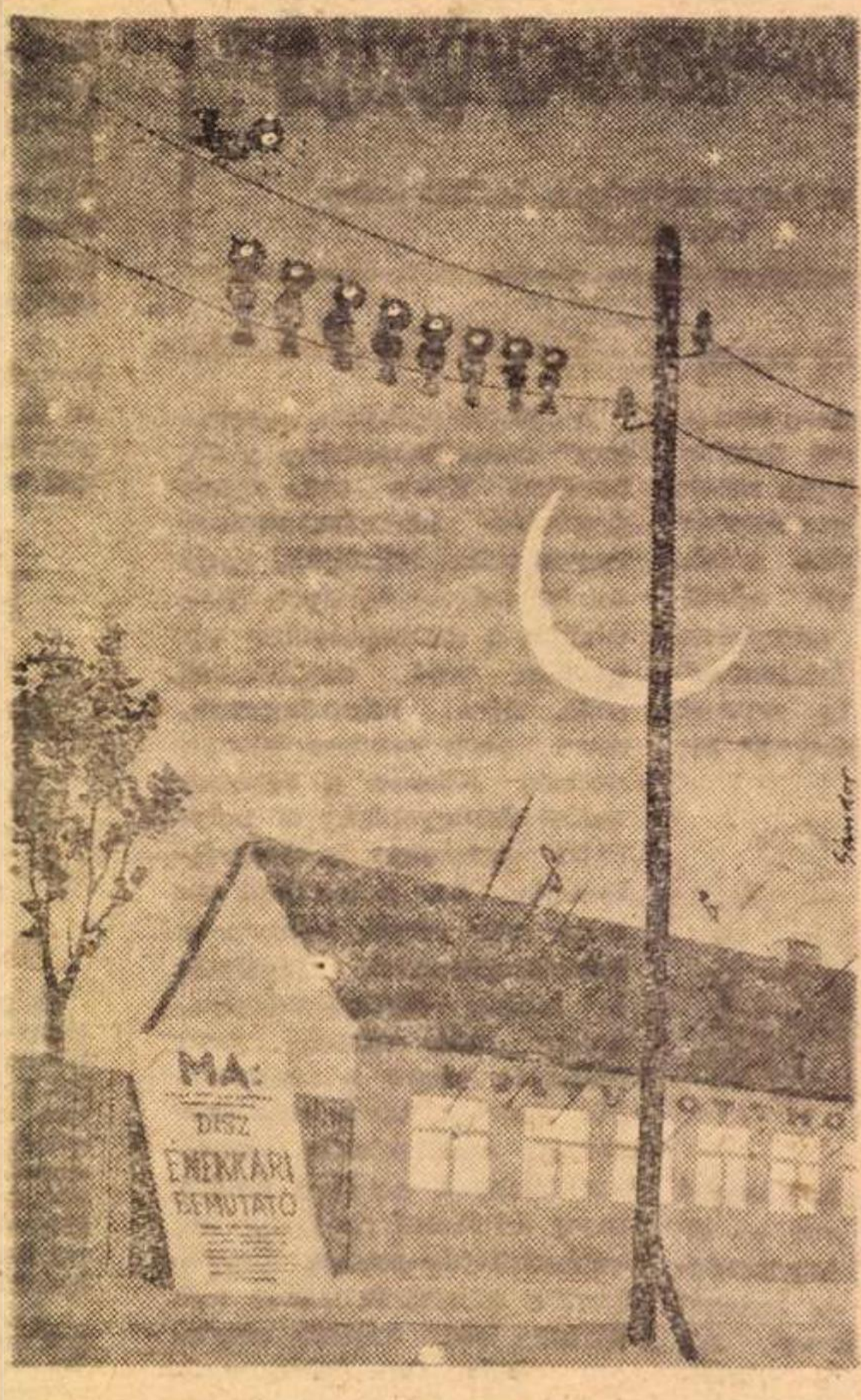
— *Köszönöm uram. Ez volt a legszebb bók, amit eddig Amerikában hallottam.*

Ars poetica

Mivelhogy a versláb nem megy kaptafára
És mivel a rímnek nincs piaci ára,
És ha szabóróffal fércelsz formát, bomlik...
Hát hiába ide recepice, lombik,
Attól még nem csöppen aszúbor, csak törköly!
Az egyetlen mód hát: kínlódj, nyögj és körmölj!

Elekes Attila

Folynak a kultúrális seregszemle bemutatói

— Látjátok madárkáim? Ha nem lógnátok folyton a próbákról, már mi is itt tartanánk!

Színházi Bédekker

Ezt a kis útikalauzt számos autóbusz- és villamosutazó tapasztalataiból állítottuk össze, akik rengeteg színházat bejártak. Abban a reményben nyujtjuk át olvasóinknak, hogy hasznos útmutatójuk lesz színházi barangolásaikban. A könnyebb áttekinthetőség kedvéért geográfiai fekvésük sorrendjében mutatjuk be a színház egyes részeit.

1. Kapu

A színházi Kaput arról ismerni meg, hogy tábla van rajta, ezzel a felírattal:

A MA ESTI ELŐADÁSRA MINDEN JEGY ELKELT.

Ez magyarra lefordítva azt jelenti, hogy mehetsz haza. A kíséretedben azonban egy kartársnő van, ami magyarra lefordítva azt jelenti, hogy nem mehetsz haza, hanem egy másik színházba kell menned, amelynek a kapuján egészen más tábla van, csak a felirata ugyanaz. Egy utazó azt állítja, hogy látott már olyan színházi Kaput, amelyiken nem szerepelt a fenti tábla. Szavahihető tanú azonban erre nincs.

2. Előcsarnok

Az Előcsarnok a Kaputól délre fekszik és azzal közvetlenül határos. Északi részén fekszik a Cigarettavéggyújtő nevű tűzhányó, amely azonban ritkán tör ki, inkább csak füstöl és büdös. Az előcsarnokban folyik a szélesmedrű, hömpölygő Beszélgeté. és összes mellékfolyói. Ezekből előre meg lehet tudni, hogy milyen a darab.

Nyelvgyakorlásképpen egy kis mintabeszélgetést közlünk:

— Ödi bácsi azt mondta, hogy a darab kitűnő, de az előadás pocsék.

— Janka néni azt mondta, hogy az előadás kitűnő, de a darab pocsék.

— Jenő azt mondta, hogy a darab is meg az előadás is pocsék. Ő holnap fogja megnézni. Ebből már tudja az ember, hogy milyen lesz a darab.

3. Ruhatár

A Ruhatáron rengeteg a látnivaló, hosszú időt lehet előtte eltölteni.

Nyelvgyakorlásképpen egy kis mintabeszélgetést közlünk:

— Már egy negyedórája itt állok! (Nem igaz. A szerk.)

— Az, az a ballonkabát! (Igaz. A szerk.)

— Maga kezdte a lökdösést! (Nem igaz. A szerk.)

Ennyi körülbelül elegendő is, ennyivel bőven megértethetjük magunkat.

4. Büfé

A Büfé főterményei: sonkászsemle, szalámiszelet és minyonok. Vízrajza: szörp van bőven, a kristályvíz néha kiapad. Hydrografusok szerint ennek oka az, hogy a kristályvíz olcsó[illegible]

5. Nézőtér

A Színház legészakibb része a Nézőtér. Ama bátor utazók szerint, akiknek sikerült átküzdeniük magukat a Pénztáron és a Ruhatáron, ez a Színház legérdekesebb része. Tárgyilagos megfigyelők szerint csak a harmadik felvonás vége előtt öt perccel kezd a Ruhatár érdekesebbé válni.

g. m.

Még egyszer az Állami Népi Együttesről

Csenki Imre

meghallgatja az Állami Népi Együttes énekkaráról készült legújabb lemezeket

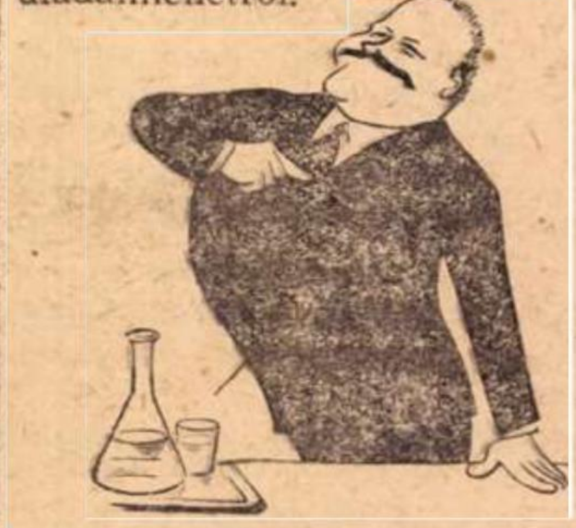
Brüsszeli felvétel: Sír a meghatottságtól.

Budapesti felvétel: Sír a méregtől.

Rábai Miklós

előadást tartott a Béketanács székházában a nagy nyugati diadalmenetről.

— Mi voltunk Párisban a legszebb látnivaló...

Százötvenszer játszotta az Állami Faluszínház a Ludas Matyit

Döbrögi: Előadásonként három verés... Ez magában a Faluszínházban négyszázötven!...

A túri strázsa története

— Hé ébresztő! Hallod? Éjfél van! Vedd át a szolgálatot!

A várakozó fázósan, behúzott nyakkal nem a fejét, hanem a szemét forgatva néz szét az utcán. Bent kialszik a fény, nyikorog az ajtó, kilép valaki.

— Hát kellett ez nekünk komám? — sóhajt a felkeltett, mintha valami szigorú büntetést indulna leülni.

— Volt valami éjfélig?

— Semmi. A suhancok ordítoztak. Szerenádot akartak adni, de a környék kutyái jobban vonítottak, mint ők, így aztán abbamaradt.

A két ember az utcát rója. Bandukolnak a gyéren világított, az éj sötétjébe burkolt házsorok között. Kezükben jókora bot. *A magyarkeresztúri strázsák végzik őrjáratukat.*

Már akár szép tőlem, akár nem, de elmondom mit tudtam meg a magyarkeresztúri strázsálásról. Lehet, hogy híressé teszem ezzel a falut, olyan hírbe keverednek, mint a kónyiak a templomtoronnyal és a bikával. Lehet, de az ő nyakasságuk az oka mindennek.

1871-be nyúlik vissza a történet kezdete. Egy abban az évben kelt községi szabályrendelet így intézkedik a strázsa kötelességéről:

„Nyáron esti 10 órától reggel 2-ig, télen esti 9 órától reggeli 4 óráig jelenlenni köteleztetik. Gyanús embereket, a csendháborítókat elfogni, tűz vagy egyéb szerencsétlenség támadása esetén jelt adni, a szokásos órákat megkiáltani kötelessége. Tiltatik, hogy az éjjeli órákat bizonyos házakban töltse, hanem kötelessége a helység minden utcáin fel-alájárva a személy- és vagyonbiztonság felett őrködni.

Az éjjeliőr kap a község pénztárából esztendőre 5.— Ft-ot, többi fizetését a lakosság adja és pedig minden birtokos család fizet 8 krajcárt és egy kenyeret, a lakók fizetik ennek felét.“

Fizette is a község minden családja a megszabott bért 1954 elejéig. Akkor ütött ki az első lázadás. Ki kezdte? Kocsis Antal, Fekete Ferenc, vagy talán Gosztonyi Gyula? — nem tudni már.

— Nem fizetek én! Sajnálom azt a negyven forintot! Inkább strázsálok!

Az első lázadókat követték a többiek. Egyre kevesebben fizettek az éjjeliőrnek. Így Gáncs Lajos bácsinak 1954 végén kitelt az esztendő.

De nem maradhat őrzés nélkül a falu. Összeült a tanács Végrehajtó Bizottsága. Talán még sohasem honolt olyan ünnepélyes csend, mint amikor Varga Istvánné megnyitotta a tanácskozást:

— Elvtársak! Éjjeliőr nélkül áll a falu. Mit csináljunk? Nem akarják fizetni az éjjeliőrt a jónépek. Pedig őrizet kell!...

A sok kemény csatát megért VB-tagok tanácstalanok voltak. Haj, haj! Mit lehet most tenni?

Mégis eredményes volt a tanácskozás. Hosszas fejtörés után megszületett egy kiegészítő határozat az 1871-es szabályrendelethez.

„Miután a község lakossága sokalja az éjjeliőr fizetéséből ráeső részt, úgy határozunk, ne tartsunk éjjeliőrt, hanem minden éjszaka, két-két férfiember felváltva strázsáljon.“

Immár hosszú hónapok óta rójják a lázadók, a botcsinálta strázsák Magyarkeresztúr utcáit. De már lanyhult a nagy felbuzdulás, és sokan már szeretnék, ha újra Gáncs Lajos bácsi vigyázó tekintetére bíznák az éjszakai álmot alvó falut.

Egy szép napon azután kiütött az újabb zendülés. A soronkövetkező strázsa megkörnyékezte a magyarkeresztúri termelőszövetkezet éjjeli őrét, Koncz Istvánt:

— Pista bácsi! Maga úgyis majdnem végig járja a falut, hiszen három helyen van az istállójuk, lépjen már kijjebb és kerülje meg a falut. Helyettem.

Nyomaték kedvéért húsz forintot csúsztatott az öreg kezébe. Úgy hírlik azóta már mások is követték az újabb lázadó példáját. Ha így megy tovább rövidesen újra külön napirendi pontot tárgyalhat a magyarkeresztúri Tanács: felvehet e szocialista szektor éjjeliőre két fizetést és vigyázhat e maszek, vagy egyéni portákra is?

Fogas kérdés. Bizonyára megint rámegy néhány nap, amíg döntenek. Vagy lehet, hogy újra az öreg Gáncs Lajos lesz az éjjeliőr? Lehetséges. Nem sokalják már az éjjeliőr díját. De most még délutánonként elkomorodnak a férfiarcok Magyarkeresztúron. Számlálgatják: mikor is voltak strázsák? Hátha hozzájuk kopogtat be Domokos Géza kisbíró:

— Bátyám! Maga éjfél előtt strázsál, éjfél után költse fel Pista bácsit. Jól strázsáljanak. El ne lopja valaki a falut!

Pális Pál

Elfogyott a türelmünk!

Termelőszövetkezetünk, a „Vörös Október”, amely a felszabadulási versenyben „országos második” lett, már 1954-ben kérte a telefon beszerelését. A Budapesti Vidéki Postaigazgatóság felmérette a terepet. Közölték, hogy majd értesítenek bennünket a beszerelés időpontjáról. Azóta várjuk az értesítést.

Az új évben megint tervbevettük a telefon felszerelését. A posta megint tudomásul vette. Ujra kijöttek és újra felmértek, majd újra megígérték, hogyha sor kerül rá, értesiteni fognak. Mi éppen úgy, mint tavaly, türelmesen vártunk egy darabig. Akkor nekem elfogyott a türelmem és telefonon felhívtam az igazgatóságot, hogy mi a helyzet a telefonnal? A következő választ kaptam: „A beruházási előadó nincs itthon, de ha benne van a keretben, várják csak türelmesen, mert úgyis értesitenek...”

De mi már nem birjuk türelemmel. Mi nem ígéretet akarunk, hanem telefont, de minél előbb!

SALLAI PÁL
a „Vörös Október” TSZ elnöke, Nagylók

Sok helyen szűkek a brigádszállások

— Mondtam, hogy nagyobbra kellett volna méretezni.

Egy hely — két néző

A legutóbb menyasszonyommal az Állami Operaház Erkel Színházába mentünk. Jegyünk természetesen egymás mellé szólt. Azonban a két szék közül az egyiket már elfoglalva találtuk: egy fiatalember ült rajta. Neki is arra a helyre volt „érvényes” jegye.

— Már megint két jegyet adtak ki egy helyre! — állapította meg a jegyszedőnő dühösen — és máshol ültetett le bennünket. Az első felvonás utáni szünetben, amíg mi a büfében hűsítőitalt fogyasztottunk, ideiglenes helyünket is elfoglalták. Az újabb jegyszedői beavatkozás következményeképpen a következő felvonásokat menyasszonyomtól teljesen „elszigetelve” kellett végignéznem.

Ehhez hasonló eset állítólag már többször előfordult. Jó lenne, ha a színház vezetősége rendet teremtene a jegykiadás terén és egy előadásra egy helyre csak egy jegyet adna ki!

Lindmayer Ede
Szállítóberendezések Gyára

Ludas Matyi elintézte

A „Rejtvényfejtők, figyelem” című közlemény a IV. kerületi Klára utca rendszertelen házszámozásával foglalkozik. Közöljük, hogy az istvántelki környék több utcáját a Rákospalotától Újpesthez való csatlakozás után újra házszámoztuk, mert azok rendszertelenek voltak. Közben a földművelési felügyelőség a helyrajzi számokat is megváltoztatta. Bár a kerületi tanács már régen felhívta a telektulajdonosok figyelmét a táblák kifüggesztésére, sokan még mindig nem hajtották végre a számcserét. Ezért a Klára utca számozása még mindig rendszertelen. A kerületi tanács most kötelezni fogja az ingatlantulajdonosokat, hogy a tanács utasítását záros határidőn belül hajtsák végre.

Főv. Tan. Városrend. és Ép. Oszt.
Preisich Gábor
oszt. vez.

★

A négy éve húzódó, TÜKER-akcióval kapcsolatos ügyem elintéződött. A Hazai Pamutszövőgyártól 160 forint túlfizetésemet visszakaptam. Köszönöm!

Laufer Józsefné
Bp., IV., Pöltenberg u. 8.

★

A Tolna Megyei Magtermeltető Vállalat közbenjárásodra a többtermelési prémiumot kifizette.

Kerbolt János
Dombóvár

AZ UTOLSÓ BOJLER

Közlöm az olvasóval, hogy az Elektromos Művek bürokráciájának hínárjába kerültem. Volt ugyanis egy vízmelegítő-készülékem, amit a magyar népnyelv bojlernek nevez. Minthogy lakásomba bevezették a margitszigeti állandó melegvizet, fölöslegessé vált ez a fürdőszobai bútordarab. Nemsokára akadt rá vevőm is: V. F., Tanács körúti lakos.

A bojler ipari-áramra működik, tehát megvártuk, míg az Elektromos Művek emberei megszemlélik V. F. lakását és megnézik, alkalmas-e az ipari áram bevezetésére. Az első alkalommal nagyon barátságosan viselkedtek. Vevőm ezen megrészegülve, elszállíttatta tőlem az ezzel már tulajdonába ment vízmelegítőt. Amikor a Művek emberei második vizitjük alkalmával megpillantották a bojlert, barátságos magatartásuk rideggé változott és kijelentették, ha ilyen bojlerről van szó, ők nem engedik felszerelését.

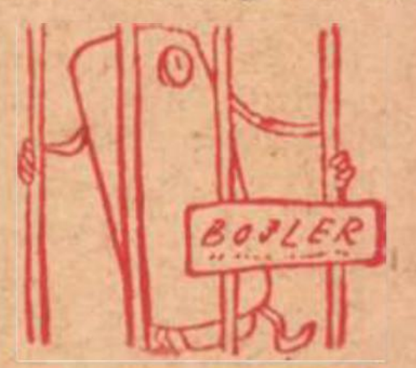
Vajon miért neheztelnek erre a bojler-fajtára? A kiváncsiság, az újságiró-ösztön, no meg a visszajáró vételár arra sarkalt, hogy a titok felfedezésére induljak. Felhívtam a Művek háztartási készülékének osztályvezetőjét, Szabó elvtársat, akitől a következő meglepő felvilágosítást kaptam:

— Ez a bojler-fajta — mondotta — kisipari termék, 1946—47 táján készitették. Ez nemcsak vizet melegit, hanem fűti is a fürdőszobát, fűtés céljaira pedig nem adunk áramot!

A továbbiakban kiderült, hogy ott, ahol ez a bojler-típus van szerelve, szemet húnynak illegális melegitői működése fölött, viszont más helyre átszállítva, nem engedélyezik működését. Tehát nálam, ahol már nincs rá szükség, vígan fűthet, melegithet, másnál, ahol szükség van rá, nem. Ugyszintén én sem használhatom, ha elköltözöm lakásomból és magammal szeretném vinni.

— Ezek — tudja — olyasfajta utolsó bölények, amelyeket mi kihalásra ítéltünk — búcsúzott barátságosan Szabó elvtárs. A kihaló bojlerek védett területei ezek szerint a jelenlegi lakhelyük.

Van egy javaslatom az Elektromos Művek számára: ha már szemet hunynak az utolsó — szerintük 80—90 darabra tehető — vízmelegítő-példányok működése fölött, hunyjanak szemet akkor is, ha ezeket átszállítják valahová, hiszen úgy látszik — míg az új bojlerek többezer forintos ára nem lesz olcsóbb — szükség van rájuk. Ellenkező esetben bojleremet (amire nincs szükségem) visszaszállítják hozzám és a vételárat (amire szükségem van) vissza kell adnom.

Ez esetben pedig felajánlom elárvult vízmelegítőmet az Állatkertnek; helyezzék az utolsó bölények szomszédságába.

Tardos Péter

Két akadály a kettes telepen

A Járműfelszerelési Gyár kettes számú telepe tervét állandóan száz százalékon felül teljesíti. Háromnegyed éve visszárujuk sem volt. A selejt is igen kevés. Megérdemlik a kettes telep dolgozói, hogy a gyár vezetősége többet törődjék velük és elhárítsa munkájuk elől az akadályokat.

Egyik akadály: a por, aminek nem kellene lennie. De mégis van, mert rossz a porelszívó-berendezés. Ezt körülbelül egy éve szerelte fel a Szellőző Művek Vállalat a kettes telep csiszolóüzemébe. A felszereléskor még mindenki azt hitte, hogy a gép elszivja majd a port. Az 51 000 forintos szellőztető azonban az első nagyobb szivásnál recsegni kezdett, majd leállt. Azóta is áll. Próbálták javítani, helyrehozni, de sikertelenül. Nem szellőztet. Egy fuvallatnyit sem. A kettes telep rögtön közölte a hibát a Szellőző Művekkel, az pedig a Tervező Vállalattal. Az ide-oda jelentések azóta is folynak.

Még mindig ott tartanak, hogy a tervezők szerint a kivitelezők a hibásak. A kivitelezők szerint a helyzet pont fordított, a dolgozók szerint pedig: a helyzet tűrhetetlen. Egy éve van porelszívó-berendezésük és mégis nekik kell a port beszívniok, mert a két szellőző vállalat között elveszett a szellőzés.

Másik akadály: a munkaruhák mosása. Kezdetben a Patyolat Szövetség utcai fiókja mosta a dolgozók ruháit, amíg egy alkalommal felére nem csökkentette a ruhaállományt. A csökkenés nem darabszám értendő, hanem méretben. Akinek a nadrágja például 90 centiméter hosszú volt, az majdnem csak 45 centist kapott vissza. Azóta a Patyolattal nem próbálkoznak, ami érthető is. Hiszen két-három mosatás után megtörténhet, hogy csecsemőkelengyét kapnak vissza.

A dolgozók szerint a vállalat akkor megígérte, hogy ezután saját rezsijében tisztíttatja a ruhákat. A vállalat szerint a dolgozók

igérték meg ugyanezt. Azóta nem történt semmi; sem a vállalat nem mosat, sem a dolgozók nem mosatnak. Két ígéret között így maradtak piszkosak a ruhák.

A jobb munka érdekében rendet kell teremteni végre a porelszívás és a munkaruha körül is a Járműfelszerelési Gyár kettes számú telepén.

(gera)

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő) **TONCZ TIBOR** (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285. Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál. Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170.

Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000.

KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.